

Strona pozwana: F. van den Berg (C-95/18), H.D. Giesen (C-95/18), C.E. Franzen (C-96/18)

Sentencja

- 1) Artykuły 45 i 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, na mocy którego pracownik migrujący zamieszkujący na terytorium tego państwa członkowskiego – podlegający ustawodawstwu z zakresu zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia na podstawie art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. – nie jest ubezpieczony w ramach ubezpieczeń społecznych tego państwa miejsca zamieszkania, nawet jeżeli ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia nie przyznaje temu pracownikowi żadnego prawa do emerytury lub zasiłku rodzinnego.
- 2) Artykuł 13 rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 1992/2006, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uzależnieniu przez państwo członkowskie – na którego terytorium zamieszkuje pracownik migrujący i które nie jest właściwe na podstawie tego przepisu – przyznania prawa do emerytury temu pracownikowi migrującemu od obowiązku ubezpieczenia, wymagającego zapłaty obowiązkowych składek.

(¹) Dz.U. C 161 z 7.5.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 września 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft./Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

(Sprawa C-222/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Transgraniczna opieka zdrowotna – Dyrektywa 2011/24/UE – Artykuł 3 lit. k) i art. 11 ust. 1 – Recepta – Pojęcie – Uznawanie recepty wystawionej w innym państwie członkowskim przez osobę uprawnioną – Warunki – Swobodny przepływ towarów – Zakaz środków o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi w wywozie – Artykuły 35 i 36 TFUE – Ograniczenie w wydawaniu przez aptekę produktów leczniczych wymagających recepty lekarskiej – Formularz zamówienia wystawiony w innym państwie członkowskim – Względy uzasadniające – Ochrona zdrowia i życia ludzi – Dyrektywa 2001/83/WE – Artykuł 81 akapit drugi – Zaopatrywanie ludności państwa członkowskiego w produkty lecznicze)

(2019/C 399/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Druga strona postępowania: Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Sentencja

Artykuł 3 lit. k) i art. 11 ust. 1 dyrektywy 2011/24/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego nie jest dozwolone, by apteka w tym państwie członkowskim wydawała produkty lecznicze wymagające recepty lekarskiej na podstawie formularza zamówienia, w razie gdy ten formularz zamówienia został wystawiony przez pracownika służby zdrowia uprawnionego do przepisywania produktów leczniczych i do wykonywania działalności w innym państwie członkowskim, podczas gdy takie wydawanie jest dozwolone, gdy taki formularz zamówienia został wystawiony przez pracownika służby zdrowia uprawnionego do wykonywania działalności w tym pierwszym państwie członkowskim, a zgodnie z tym uregulowaniem takie formularze zamówienia nie zawierają nazwiska danego pacjenta.

Artykuły 35 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie takiemu uregulowaniu państwa członkowskiego w zakresie, w jakim uregulowanie to jest uzasadnione celem ochrony zdrowia i życia ludzi, jest odpowiednie do osiągnięcia tego celu i nie wykracza poza to, co konieczne do jego osiągnięcia, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 221 z 25.6.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 września 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland - Niderlandy) – Trace Sport/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

(Sprawa C-251/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka handlowa – Cła antydumpingowe – Przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji – Rozszerzenie na te kraje ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 – Ważność – Dopuszczalność – Niewniesienie skargi o stwierdzenie nieważności przez skarżącą w postępowaniu głównym – Powiązany importer – Legitymacja procesowa do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 13 – Obejście – Artykuł 18 – Brak współpracy – Dowód – Łańcuch poszlak)

(2019/C 399/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Holland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Trace Sport

Strona przeciwna: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven